

Enderrock | Sergi Núñez | Actualitzat el 06/10/2022 a les 17:00

Roger Padrós: «Als concursos de talents hi ha una competència entre artistes que no té gaire sentit»

Parlem amb el cantant de Polinyà sobre el seu segon treball, 'La vida és millor'

Roger Padrós | Xavi Martín

El cantant i pianista **Roger Padrós** va debutar amb *Mil más* (48 Volts Recordings, 2019) i, poc després, va participar en el concurs de talents *La Voz*. Amb aquest bagatge, l'artista polinyanenc presenta ara el seu primer disc en català, *La vida és millor* (U98 Music, 2022), un treball que factura un pop d'autor melòdic i lluminós i que reivindica el gran miracle de la vida.

Després de 'Mil más', ara presentes el teu primer llarga durada. En quin sentit ha evolucionat la música d'aquest nou disc?

Mil más neix d'un moment de frustració amb els meus estudis a la universitat de direcció d'empreses. No m'agradava el que estava estudiant i, per primer cop, em vaig posar a escriure temes com a via per alliberar la ràbia. Més tard, vaig participar en el concurs de talents *La Voz* i, llavors, vaig decidir que em volia dedicar a la música. I en aquell moment vaig tenir clar que la música ja no era només aquella eina per a treure la ràbia, sinó per a parlar de moltes altres coses: l'estima, el carinyo, els amics...

Entremig d'aquests dos discos has passat pel concurs de talents televisiu 'La Voz' Com

t'ha marcat el programa?

La Voz em va ensenyar dues coses. Una és que em va fer adonar que no ho feia tan malament i que tens opcions de poder cantar professionalment. Al final, si has entrat aquí saps cantar i afinar. Per altra banda, em va donar moltes taules i soltesa a l'hora de pujar sobre un escenari. La gestió de nervis en una actuació que la veuran tres milions de persones fa que després estiguis molt més còmode en un concert.

V?deo: <https://www.youtube.com/watch?v=WLXkvDi9LCo>

Què no et va agradar de 'La Voz'?

Als concursos de talents hi ha una competència entre artistes que no té gaire sentit. No té res a veure algú que fa urbana, algú que fa rock o algú que fa balades pop. És com si et donessin dues ciutats i haguessis d'escollir quina és més bonica, quan segurament seran d'èpoques i estils arquitectònics diferents i no es poden comparar... Crec que, en general, hem de començar a comparar-nos menys amb els altres i fer el què volem.

Després del pas pel programa, ja et vas posar a treballar en aquest àlbum?

No, de fet, hi havia d'haver un disc d'impàs entre *Mil más* i *La vida és millor que s'hauria d'haver dit Historia de una canción*. No el vam arribar ni a enregistrar ni a publicar mai, però sí que el vam girar en directe. És una cosa que no explico gaire sovint a les entrevistes, però que està allà!

V?deo: <https://www.youtube.com/watch?v=zC5w-RRKgR0>

A les cançons hi integres sempre el piano. És una part fonamental del teu projecte?

El 95% de les cançons que escric neixen al costat del piano. El primer estat en què sento les cançons és amb la meua veu i el piano i això fa que sigui un pilar fonamental. De fet, tant l'àlbum com el directe se sustenten en el piano i crec que això és part de l'essència d'aquest projecte.

Com vas començar amb el piano?

Jo vaig començar amb la música i el piano amb cinc anys. Primer, els meus pares em van apuntar a bàsquet, però com em va anar especialment malament, van provar que fes una altra cosa i em van posar davant d'un piano i sembla que ens vam entendre bé.

En aquest disc, la majoria de cançons són en català, mentre que a 'Mil más' tots els temes eren en castellà. Per què aquest canvi?

Quan vaig començar a escriure temes, no estava content i m'allunyava de mi mateix. I jo, com a catalanoparlant, crec que cantar en castellà formava part d'aquesta estratègia de fugir de mi. En canvi, ara que la meua música parla de moltes coses més, la meua llengua materna és la que ha entrat i la que necessitava per parlar de tots aquests temes i estic molt content que sigui així.

El disc segueix un estil de pop melòdic força definit. Ha estat una decisió conscient?

Crec que tots els compositors tenim una línia de creació i de pensament basada en les influències que tenim. Tot i això, hi ha temes força diferents i contrastants en el disc.

Quins són aquests referents?

He begut molt de **The Beatles** i, de fet, el tema homònim del disc fa servir l'escala que utilitzen a *Something?*. Per altra banda, en l'àmbit de producció m'he guiat molt en artistes com **Coldplay**, **Shawn Mendes** i, fins i tot, una mica de **Justin Bieber** o **David Ros**.

En el cas de Coldplay, van popularitzar en els seus inicis el piano com a instrument principal al pop-rock.

Totalment, amb cançons com *Clocks?!* Ara, però, el seu pressupost fa que puguin fer una infinitat de coses... Aquella primera època de **Coldplay** em recorda una mica a **Keane**, amb cançons com *Somewhere Only We Know?*

?Ferides? parla de les cures. La vas escriure cap a tu mateix o cap a una altra persona?

Parla de mi mateix i aborda els meus complexos: no tenir carisma, pensar que no soc prou bo fent música, complexos físics... Parla de reconèixer-se i entendre que les ferides seguiran allà,

que deixaran cicatriu, però que aquestes cicatrius també poden ser maques.

V?deo: <https://www.youtube.com/watch?v=ynu0WEp0qHQ>

La cançó amb més tirada, però, està sent ?Digue'm?, no?

Va ser una de les primeres cançons del disc que vaig fer després de sortir de *La Voz*. Tenia molt clar des del principi que havia de ser el senzill i crec que resumeix i sintetitza molt bé l'àlbum a tots els nivells.